

Thália hamis tallérjai

amatőrként csörgetni nehéz
rézpénzeket egy
lebetonozott
színpadon nézők között akik
nehéz rézpénzeket
csörgetve
nem nézők de már ezeknek az
arcoknak a fel-
ismerésébe
is túl sok a tévedés és nem
kell más szó ide
mint
„veri a csendet kint a szél”
vagy „megszokásból
könnyed
kétségbeesés” hiszen lehetne
akármi és
bárhol
csak most ez se lett könnyebb
eljátszani mintha
csupán
azért kínlódva mert éppen nem
havazik (tél van)
hogya
ez a síkos nyálkásság a fákon
taszíthatatlan (ősz van)
köd
hüllő érintése s még akkor is
(nyár van) ha
esténként
a lefeszített szem porhóban
síkló csengettyűs
szánkóról
álmodik és mint magzatburok
(tavasz van)
pattan szét
reggel hogy a szobának
légtérében szédülve-
lúktetve
összerakja a test eltűrhető
és kötelességszerű napi
állapotát

Egy zöldike emlékére

Tandori Dezsőnek,
és minden madaras
barátunknak.

*Mire gondolhat hogy nem nyílik a szem
Mennyire reggel ez mert felébredtem — ?*

*Megírhatók ezek többnyire Neki és Másnak
Szívével Ő lát tenyeredet érzi nyárnak*

*S belesimul mintha csak mi tudnánk erről
Hogy érintése majd egyszer emlékezetből*

*Buksi fejével újra tenyerünkbe fészkel
Soha ki nem hullva tollas kis testtel*

*Ernyed s hagy ernyedni hogy ismételhető
Minden igyekezet mi bennünk fellelhető*

*De nem jó s rossz szerint akárhogyan
De egész életünkre szólva bizonyosan*

*Ki tudja nagy sötétjében talán Ő mindig repül
S mi szállunk Vele míg hangunk hangjába merül —*

Blues

*virágneszeket hallgatni a csöndben
(virágok közt verébrebberésre)
— egy pillanatra — hogyha réved a szem
vagy pillantásra lesz ottfelejtve
ha révedhet: valamit sosem befejezve
nem jön helyébe más
(kövirigó lüktető éneke)
de maradjon is legyen meg a száz
akár csók akár talpdobbanás
emlékező folt: „kutyája megrágcsálta”
csokor helye (ó, annyi érkezés —
elvonulás!)*

*a helyünk itt —
(halkan koccanó ablak: levél hull?
— postása szétsejltő fű — vagy . . . kis kop-kop
szívdobbanás: szép nevű leány
Törökszegfű . . .? Kátya!)
ám — s ez most mégis ünnepi — mielőtt*

*nem maradna semmi mielőtt valónk helyébe
lépne fölöttünk magasztosulva s immár
némileg „mögénk” (nem tudom mi a neve)
csak les: zajra-csendre
s hangtalan nevet nem szól rossz-e
és azért így van ez jól —*

Ismétlődés

*már a folyó sem üzen nekem
ide a budai hegyek alá
párás vízszagot
csobogást
nem hoz a szél.*

csend van.

*de csend-e
a könyvlapok szelíd
surrogása?
és csend a gyufaláng
meszelt falon árnyként
rezdülő párja?*

csend egy pohár bor is!

*(akarat meglazítása
elalvás előtt
ágyékgig húzott térdekkel
csak fekiüdni
ahogy a madarak repülnek)*

*épp valami zörej — meg-
hallhatatlan
s az árnyékban heverő
— odadobott? —
könyvek lapjait lágyan pergette
a szél?
utánam olvasott?
s ujjnyomaim Mais où sont les
neiges d'antan?
vagy csupán láttatás?*

*mennyi kérdőjel — kérdezetlenül
mennyi jelenlét — megidézetlenül.*